

Som en soluppgång

Mitt i byn ligger en gammal stenkyrka. Den rymmer hundra personer ungefär. I den frade bröderna i Taizé sina gudstjänster när kommuniteten var alldeles ny.

På 50-talet började ungdomar från Europa och övriga delar av världen att komma hit i stora skaror. Kyrkan blev snabbt för liten, och sakta växte planerna på att bygga en ny, större kyrka. År 1962 stod Försoningskyrkan färdig, en väldig konstruktion i grå betong, enkel och avskalad i sin arkitektur och som de flesta kyrkor vänd mot öster, mot soluppgången. Broder Roger, kommunitetens grundare, oroade sig då för att man hade tagit i för mycket och byggt för stort. Snart nog skulle det visa sig att man istället hade byggt kyrkan för liten.

Jag har firat påsken här i Taizé. Tillsammans med nästan tre tusen människor, varav de flesta ungdomar, har jag fått lyssna till kända bibelberättelser, i bildlig mening vandrat vägen från palmsöndag till påskdag och i mitt eget hjärta än en gång fått uppleva det löftesrika ljuset från evangeliet. Det som känns som en inre soluppgång.

Ungdomarna som är här kommer från hela världen. De är från olika länder, talar olika språk och har olika sätt att tänka och tro. Somliga kommer från fattiga länder, och andra från rika. I Taizé betalar man utifrån förmåga. De som kommer från jordens fattigaste länder betalar minst, och vi som lever i överflöd betalar mest. Solidariteten är inbyggd i strukturen. Vi bär bördorna gemensamt.

Att kyrkan bär namnet Försoningskyrkan är ingen tillfällighet. Från första början har Taizé, grundat i efterkrigstidens Europa, varit en plats för välkomnande av människor som behövt någonstans att leva för att de är på flykt, och för möten mellan människor som är olika. En miljö för vår strävan att förstå varandra. En plantskola för fred och försoning.

Det sistnämnda känns idag viktigare än någonsin. För vi vet ju hur världen ser ut; geopolitiska spänningar, krig och konflikter, kamp om makt och herravälde, viljan att till vilket pris som helst härska över andra. Och som vanligt får vanliga människor betala priset. De får sin verklighet förstörd, och flyr för sina liv till andra länder i hopp om att där få en fristad och mötas

av öppna hjärtan och famnar. Något som tycks bli alltmer sällsynt i ett Europa där de nationalistiska vindarna blåser iskalla.

I Taizé ljuder alltid bönen om fred och försoning. Överallt pågår det tillitsfulla samtalet och övningen i att lyssna till den andre. Vad har du att berätta för mig? Hur ser du på världen? Vilka är dina erfarenheter? I centrum av lyssnandet finns tystnaden, den som låter andra människor ta plats. En tystnad som inte handlar om att otåligt vänta på att den andre ska sluta tala, så att jag äntligen kan få berätta om mig själv. Någon har sagt att vi ska lyssna till varandra just som om vi stod inför en soluppgång. Förundrat. Häpet. Ödmjukt. Prova det någon gång!

Nu ligger årets påskhelg bakom. För mig var den ovanlig för att jag firade den här. Men den var vanlig för att jag inte heller i år förstod någonting. Och i det känner jag frid. För ingenting i kristen tro går egentligen att förstå. Det handlar mer om att förhålla sig till det i livet som är mer än ord, väldigare än vetandet och större än förnuftet. Om att vila i mysteriet. Och om att hitta sitt eget sätt att lyssna i tystnaden.

Sådär lite i efterhand kunde detta kanske få bli till en påskhälsning: Jag önskar dig möten med människor som är olika dig, för sådana förändrar och fördjupar. Jag önskar fred och försoning i ditt liv och i andras, och att du ser vilket ansvar som är ditt. Och jag önskar dig en egen vrå av tystnad, där du kan börja lyssna på nya sätt till påskens hälsning om död som vänds i liv. Som om du stod inför en soluppgång.

Fredrik Modéus